

4) Czy art. 18, 39 i 43 traktatu WE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się one, aby zakres zastosowania takiego systemu był ograniczony do osób, które zamieszkują w poszczególnych częściach terytorium państwa federalnego, będącego członkiem Wspólnoty Europejskiej i które objęte są tym systemem?

(¹) Dz. U. L 149, str. 2

Odwołanie wniesione w dniu 9 maja 2006 r. przez Europejską Agencję Odbudowy (EAR) od wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-471/04: Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR)

(Sprawa C-213/06 P)

(2006/C 178/30)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona wnosząca odwołanie: Europejska Agencja Odbudowy (EAR) (Przedstawiciel(-e): S. Orlandi, A. Coelen, J.-N. Louis i E. Marchal, avocats oraz M. K. Nifas, pełnomocnik)

Druga strona postępowania: Georgios Karatzoglou

Żądania strony skarżącej

- uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji (czwarta izba) z dnia 23 lutego 2006 r. w sprawie T-471/04 (Georgios Karatzoglou przeciwko Europejskiej Agencji Odbudowy (EAR)) w całości;
- rozstrzygnięcie sprawy;
- oddalenie skargi o uchylenie decyzji EAR z dnia 26 lutego 2004 r. o rozwiązaniu ze skarżącym w pierwszej instancji umowy członka personelu tymczasowego;
- obciążenie skarżącego w pierwszej instancji i drugiej stronie w postępowaniu odwoławczym kosztami postępowania odwoławczego.

Zarzuty i główne argumenty

Odwołujący się podnosi, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się naruszenia prawa przez to, że po zakwalifikowaniu umowy podpisanej przez drugą stronę jako umowy na czas nieokreś-

lony, orzekł, że Europejska Agencja Odbudowy (dalej EAR) mogła rozwiązać tę umowę tylko w dwóch sytuacjach — znaczącego zmniejszenia lub zaprzestania działalności przez EAR — co oznaczałoby uznanie przedmiotowej umowy za umowę na czas określony, której czas trwania zależy od dwóch wyżej wskazanych warunków.

Odwołujący się podnosi ponadto, że Sąd Pierwszej Instancji dopuścił się przy orzekaniu naruszenia prawa ponieważ rozporządzenie nr 2667/2000 (¹), które reguluje zasady funkcjonowania EAR zakazuje tej agencji zaciągania takich zobowiązań, gdyż zobowiązuje EAR do ograniczania zatrudniania personelu do ścisłego minimum niezbędnego do jej potrzeb, które stale ewoluują.

Odwołujący się podnosi, że jeżeli EAR stworzył uzasadnione oczekiwanie, że nie będzie rozwiązywał umowy z drugą stroną, chyba że chodzi o szczególną sytuację znaczącego zmniejszenia działalności, oczekiwanie takie jest jego zdaniem bezprawne w świetle zobowiązań wynikających z warunków zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich oraz rozporządzeń Rady w sprawie utworzenia i funkcjonowania EAR.

(¹) Dz.U. L 305 z 7.12.2000, str. 7-10.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy) w dniu 11 maja 2006 r. — Colasfalti srl przeciwko Provincia di Milano, ATI Legrenzi Srl i Impresa Costruzioni Edili e Stradali dei F. Ili Paccani Snc

(Sprawa C-214/06)

(2006/C 178/31)

Język postępowania: włoski

Oznaczenie sądu krajowego:

Tribunale Amministrativo Regionale per la Lombardia (Włochy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Colasfalti srl.

Strona pozwana: Provincia di Milano, ATI Legrenzi Srl i Impresa Costruzioni Edili e Stradali dei F. Ili Paccani Snc

Pytania prejudycjalne

- 1) „Czy przepis art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG⁽¹⁾ lub analogiczny przepis zawarty w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE⁽²⁾ (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), zgodnie z którym jeżeli w przypadku danego zamówienia oferty są nienormalnie niskie w stosunku do świadczenia, instytucja zamawiająca, przed odrzuceniem tych ofert, zwraca się na piśmie do oferenta o podanie szczegółów, dotyczących tych składowych elementów ofert, które uważa za istotne oraz weryfikuje składowe elementy uwzględniając otrzymane wyjaśnienia, jest podstawową zasadą prawa wspólnotowego znoszącą formalne ograniczenie mające za podstawę wartość zamówień określoną w art. 6 dyrektywy 93/37/WE, którą stosuje się w związku z tym także do zamówień, których wartość nie przekracza wymienionego wyżej progu?”
- 2) „Czy zasada wyrażona w art. 30 ust. 4 dyrektywy 93/37/EWG lub analogiczna zasada zawarta w art. 55 ust. 1 i 2 dyrektywy 2004/18/WE (jeśli uznane zostanie, że stosuje się tę ostatnią dyrektywę), jest raczej zasadą, którą można wywnioskować lub” zasadą wywodzącą się „z zasady konkurencji w związku z zasadą przejrzystości w administracji i zasadą niedyskryminacji ze względu na przynależność państwową i z tego względu stosuje się ją bezpośrednio i ma ona pierwszeństwo przed sprzecznymi z nią przepisami krajowymi, wydanymi przez państwa członkowskie w odniesieniu do procedur udzielania zamówień publicznych, do których nie stosuje się bezpośrednio przepisów prawa wspólnotowego, czy też nie?” .

⁽¹⁾ Dz.U. L 199, str. 54

⁽²⁾ Dz.U. Dz 134, str. 114

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2006 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Irlandii

(Sprawa C-215/06)

(2006/C 178/32)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (Przedstawiciele: D. Recchia i D. Lawunmi, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Irlandia

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie, że nie przyjmując środków niezbędnych dla zapewnienia, że wszystkie przedsięwzięcia objęte zakresem regulacji dyrektywy 85/337/EWG w sprawie oceny skutków wywieranych przez niektóre przedsięwzięcia publiczne i prywatne na środowisko naturalne⁽¹⁾ przed lub po jej zmianie przez dyrektywę 97/11/WE⁽²⁾, zanim zostaną w całości lub w części wykonane, zostaną poddane ocenie oddziaływania na środowisko, po pierwsze, ze względu na obowiązek przeprowadzenia tej oceny i, po drugie, zgodnie z art. 5-10 dyrektywy 85/337/EWG, jeżeli mogą znacząco oddziaływać na środowisko z powodu ich charakteru, rozmiarów lub lokalizacji, Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 4 i 5-10 dyrektywy 85/337/EWG oraz
- Stwierdzenie, że nie przyjmując środków niezbędnych do tego, aby przed udzieleniem zezwolenia na budowę i na prace z nią związane oraz przed zbudowaniem elektrowni wiatrowych w Derrybrien, County Galway, została przeprowadzona ocena ich oddziaływania na środowisko zgodnie z art. 5-10 dyrektywy 85/337/EWG, Irlandia uchybiła swoim zobowiązaniom wynikającym z art. 2, 4 i 5-10 dyrektywy 85/337/EWG;
- obciążenie Irlandii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja podnosi, że transpozycja dyrektywy Rady 85/337/EWG (dyrektywa w sprawie oceny oddziaływania na środowisko) przez Irlandię z następujących powodów nadal jest nieprawidłowa:

Irlandia nie przyjęła zgodnie z art. 2 ust. 1 dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko środków zapewnających przeprowadzenie oceny, czy planowane prace mogą znacząco oddziaływać na środowisko. Ustawodawstwo irlandzkie nie przewiduje oceny tego oddziaływania zgodnie z art. 5-10 tej dyrektywy.

System w Irlandii, który pozwala na złożenie wniosku o utrzymanie budowli po zbudowaniu w całości lub części bez zezwolenia, podważa prewencyjne cele dyrektywy w sprawie oceny oddziaływania na środowisko.